

Minka ismét elfordul.

Mister Nyiau Univerzum: E7—E5.

Minka dühösen körüljárja és félreérthetetlen hangsúllyal mondja: Fh! Fh!...

Gospon Mačković, csak néz megvetőn.

Minka főzve van. Végighempereg előtte. Rózsaszín orrocskáját smirglizésre nyújtja.

Kand úr vérbő, férfias mozdulattal pofon teremtí. A tejestálhoz sétál és kinyalja. Ah, na lám. Ez egy plátói szerelem vala.

A MÁCSKA IS EMBER

All előttem a nagymamamacska.

— Nem érek rá — mondtam.

Mikor látta, hogy csakugyan nem érek rá, hanem égre függesztett szemekkel ötletek alászállását várandom, hegedűvonó módjára, orra hegyétől farka végének fehérré pettyéig lábához kente magát.

— Jól van, elhiszem... De most hagyj magamra.

Mivel a hatás elmaradt, újrazta a dörgölődzést, da capo al fine.

— Na! — Mérgesen elrántottam a lábam, mert éppen egy ötlet-meteoritféle koppant a fejem búbján. — Siíic!

De csak az ötlet ugrott meg. A macska maradt.

Felálltam, és jelentőségteljesen szélesre tártam az ajtót. Ezalatt a macska felugrott a székemre, s ott ült úgy, hogy inkább nézett ki olyanak, aki egy humoreszket meg tud írni, mint én. Az ajtóban pedig két apró fejecske: az unokacicák bámultak be.

— Ketten nem férünk el egy széken — érveltem.

Bajsa hanyagul rándult, látszott rajta, hogy nem bánja, ha nem ülök le.

— Na hallja kegyelmed, ez' aztán szemtelenség a javából! — Felkaptam és a földre huppantottam.

De mire visszafordultam, máris fent termett a széken, és most már el is nyúlt hosszában, ásitást mímelve.

Érvekből kifogyva, felkaptam, fenekére húztam és jó messzire hajítottam. Négy talpra esett, persze, és dühösen felmordult. Körmeit a szőnyegbe vájta. Ug-rásra feszülve néztünk egymással farkasszemet.

Úgy vonult ki, mint Essex grófja Elisabeth trónterméből.

Útközben még lekevert a báméskodó unokáknak egy-egy taslit.

ANTE ZOLNAIC

FÖLGYÚJTOTT VÉR

Ne ugrándozz, tajtétkzó pejló,
a csillagokhoz csatlakozik a kő és
fölebbreszted a magasságok éhségét,
széttéped a nyugtalanság szögesdrót kerítését
és végigsöpör a szomjúság fekete szele!
Port kavarnak majd a vihar-ostorok,
a villámok fölfalják a füveket,
elkőborolsz, te megvadult,
az érintetlen erdőkke
és fölglyújtod a fákat.
Neked adom a félelem utolsó atomját,
megitatlak
siksági folyók vizével,
megkérem a hold megfagyott kezét,
hogy simogassa meg a patádat,
megkövesedik a tűz is!
Tágas istállót építetek neked,
tágasat, mint a tengerészek bíbor örvénye;
jászolt, széleset,

mint a távoli rokon ölelése.
Ne ugrándozz, tűzpiros ló, ne!
Kovácsot hívok,
hogy hegyekkel megpatkoljon,
sérült tigris haragjából
kötőféket fonok,
városi nyüzsgéssel fölnyergellek,
lovast hívok,
csizmáján tank-sarkantyúval,
széttöröm a vihar ostorát,
hogy süketté, vakká tegyelek.
Elválasztalak a földtől,
befoglak a messzeségek kocsijába,
a sebek szakadékán át hajtalak,
hogy betelj a játékkal.
Ne ugrándozz, lángoló ló, mert
ha meglövegollak,
a terméketlen homokba törlek!